

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23887/2024
30.01.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца малолетног АА из ..., чији је законски заступник мајка ББ из ..., а пуномоћник Јелена Митровић адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Милка Цанић адвокат из ..., ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 315/24 од 03.07.2024. године, у седници одржаној дана 30.01.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 315/24 од 03.07.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П2 225/23 од 11.04.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да на име свог доприноса у издржавању тужиоца плаћа месечно 16% од своје зараде коју остварује у Општој болници ..., умањене за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, почев од 21.08.2023. године као дана подношења тужбе па убудуће док таква обавеза траје или се не измени, до 5-ог у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун законске заступнице тужиоца, с тим што је доспеле а неисплаћене рате дужан да исплати одједном. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев за вишак потраживања од тужбом траженог процента од 25% до досуђеног процента у ставу првом изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу преко законске заступнице, износ од 13.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 315/24 од 03.07.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Јагодини П2 225/23 од 11.04.2024. године у ставу другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију са захтевом за накнаду трошкова њеног састава.

Испитујући побијану другостепену пресуду, у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) у вези са чланом 202. Породичног закона, Врховни суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, није разлог за ревизију, сходно члану 407. ЗПП. Неосновано је и паушално указивање у ревизији да је пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1 ЗПП, при чему се не наводи коју то одредбу парничног поступка другостепени суд није применио или је неправилно применио, а то је било или је могло да буде од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Основног суда у Јагодини П2 118/19 од 15.10.2019. године заједничко малолетно дете странака, син АА рођен ...2009. године, поверен је мајци на самостално вршење родитељског права. Истом пресудом уређен је начин одржавања личног односа тужиоца са туженим, и тужени је обавезан да на име свог доприноса у издржавању тужиоца плаћа 18.000,00 динара месечно. Тужба за измену одлуке о издржавању поднета је 21.08.2023. године. У време доношења претходне одлуке о издржавању, тужилац је имао 11 година и био је ученик четвртог разреда основне школе, а сада је ученик осмог разреда основне школе и пуни 15 година. У време доношења одлуке чија се измена тражи, месечне потребе тужиоца су износиле 25.000,00 динара, а према садашњем узрасту његове потребе износе 46.000,00 динара. Измениле су се околности и на страни законске заступнице и туженог, утолико што су се повећале њихове зараде. У време доношења претходне одлуке, месечна зарада законске заступнице, која и даље ради у Општој болници у ... на истом радном месту као ..., износила је 54.642,88 динара, а сада просечно месечно износи 82.000,00 динара. Тужени ради у истој здравственој установи као ..., у време доношења претходне одлуке остваривао је месечну зараду од 137.211,36 динара, а сада остварује месечно 228.774,75 динара. Тужени живи и даље у истом стану у коме је живео у време доношења претходне одлуке, нема друге малолетне деце на издржавању осим тужиоца, већ само пунолетну ћерку која је завршила факултет и ради. Са мајком је закључио уговор о доживотном издржавању и месечно издваја 24.000,00 динара на име ангажовања трећег лица које обавља послове у домаћинству његове мајке, која није у могућности да се самостално стара о себи.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања и одредаба чланова 154. став 1, 160, 162, 163. и 164. Породичног закона, првостепени суд је закључио да су се стекли услови за измену претходне правноснажне одлуке о висини издржавања тужиоца, због промењених околности, како на страни тужиоца као повериоца издржавања, јер су се повећале његове потребе, тако и на страни туженог као дужника издржавања чије

могућности су се повећале. Првостепени суд је обавезао туженог да на име допроноса за издржавање тужиоца плаћа 16% од зараде коју остварује као лекар специјалиста ..., умањене за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, што номинално сада износи 36.603,96 динара, и то почев од дана подношења тужбе. Тужбени захтев за разлику од досуђених 16% до тражених 25% од зараде туженог, првостепени суд је одбио као неоснован, сматрајући да се досуђеним износом, уз допринос и мајке, могу задовољити садашње потребе малолетног тужиоца, које су утврђене у износу који је и преко уобичајених потреба за дете овог узраста, при чему је обавеза туженог знатно увећана у односу на претходну одлуку, због стандарда туженог, а досуђивање тражених 25% било би преко утврђене висине потреба детета.

Другостепени суд је прихватио чињенично стање утврђено од стране првостепеног суда и примењено материјално право.

По оцени Врховног суда, ревизија неосновано указује да је у овој правној ствари погрешно примењено материјално право.

Према одредби члана 164. Породичног закона, висина досуђеног издржавања може се повећати или смањити зависно од промена околности на основу којих је донета претходна одлука. Одредбом члана 160. Породичног закона, прописано је да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања (став 1), а потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образловања, имовине, прихода и других околности од значаја за одређивање издржавања (став 2), док могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности запослења и стицања зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица и других околности од значаја за одређивање издржавања (став 3).

Имајући у виду ове законске одредбе и утврђене чињенице, правилан је закључак нижестепених судова да су се стекли услови да се повећа обавеза туженог у издржавању малолетног тужиоца, јер износ од 18.000,00 динара месечно досуђен ранијом пресудом, не одговара садашњим потребама тужиоца. Ценећи околности конкретног случаја, Врховни суд налази да су нижестепени судови правилно одредили висину садашње обавезе туженог коју су одредили процентуално 16% од зараде коју остварује, умањене за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање. Овај процентуални износ, према утврђеној просечној заради коју тужени остварује, сада номинално износи 36.603,96 динара, и тим износом тужени ће у значајној мери учествовати у задовољењу садашњих месечних потреба тужиоца, које су утврђене у висини од 46.000,00 динара. Како су оба родитеља у обавези да учествују у издржавању малолетног детета у новчаном износу, при чему се мајци којој је дете поверено на самостално вршење родитељског права, у допринос урачунава и њена свакодневна нега, брига и старање о малолетном детету, произилази да ће законска заступница тужиоца у знатно мањем новчаном износу доприносити издржавању малолетног детета од туженог, да би се у потпуности задовољиле потребе детета. Преко досуђеног износа од 16% захтев је неоснован, јер би повећањем висине обавезе туженог, исти у потпуности у новчаном износу учествовао у издржавању малолетног детета, а траженим процентом од 25% и преко утврђених потреба детета, што није у складу са одредбама материјалног права. Стога су оцењени као неосновани ревизијски

наводи којима се оспорава правилност примене материјалног права од стране нижестепених судова, указивањем на минималну суму издржавања, која је само оријентир, јер су нижестепени судови правилно одмерили висину обавезе туженог. Оцењени су као неосновани и остали ревизијски наводи којима се у суштини понављају наводи изнети у жалби.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Туженом нису досуђени трошкови за састав одговора на ревизију, јер исти, у смислу члана 154. ЗПП, нису били нужни, због чега је одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Биосиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**